

DOMOVINA

Štampa vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne priložnosti tar od vsake petite vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Poulična svojad

— nad državno avtoriteto.

Par let sem divjajo pod avstrijskim porščjem na vseh koncih in krajih zbesnele vulkanske moči.

Najprej je počilo v avstrijskem parlamentu. Nemški obstrukcionisti so bili vulkan, ki je s svojo ognjeno lavo zasul večino in — državno avtoriteto. Od onega časa je brubnilo na raznih krajih z večjo ali manjšo silo na dan. Povsod pa v istem pomenu in namenu: pokazati moč nad pravico, podreti z revoltami državni ugled in ugonobiti vse one, ki se še zavzemajo za avstrijsko državo.

Nad vse usodno pa je začelo grometi in besneti zadnje tedne. S strahom bi morale te prikazni napolnjevati varuhe ustavnega razmerja in voditelje — avstrijske države.

Ali občutijo ta strah, ali uvidijo bližanje usodne krize? Skoraj bi rekli, da ne, vsaj pokazali še niso do sedaj nikjer.

Sledimo trezno zadnjim izbruhom in vzrokom k istim.

Krvavi izgredi v Celju.

Ti izgredi so več ali manj že svetovno znani. Tudi vzroki so jasni vsakomur, kdor si ne stiska očíj ter ne maši ušes. Zadnje pa moramo žal, trditi o vladnih organih in — Nemcih brez razlike stanu in stranke.

Ponovimo površno o celjskih revoltah le, da pridemo na njih podlagi k severnočeškimi in celovškimi ter da se ne pozabi prekmalu svetovna sramota, ki se je zbila tukaj pred očmi oblastnij nad našimi glavami od krvoločnih nemških steklišev.

Krvave revolte je v Celju skrbno priredila „dolga roka“. Vzrokov ni imela zdivjana druhal prav nobenih. Iskati je vzrokov le v protiaustrijskem ščuvanju pruske stranke Wolf-Schönerer, ki pridi ujeta nerazsodni, in zato lahko razbesneli nemški sodrgi že nekaj let sem smrt Avstriji in Slovanom. Ta nauk se je prijel zdivjane celjske svojati. In ko je ta slišala, da se hočejo sniti v Celju zastopniki dveh slovanskih plemen, češki in slovenski, v mirnem medsebojnem razveseljevanju, prisegli so jima pogin v mestnem zidovju. To se jim sicer po prirejenih načrtih ni povsem posrečilo, vendar je prišlo tako daleč, da so se pošteni in mirni naši ljudje pobijali na tla, mesarili po celjskih ulicah in nedolžno zapirali v zaduhle ječe. Slovenske žrtve nemškega tolovajstva še vedno zdihujejo v ječah, pobiti na duhu in telesu in prodani negotovi usodi s svojimi družinami vred.

Z žalostjo moramo konstatirati, da so se onim zdivjanim nemškim strankam, ki so nas napadene in pobite pred svetom še blatili in vedé valili vso krivdo na nas, pridružile tudi one zmerne nemške stranke, ki so vsaj v parlamentu na naši strani.

Glasila konservativnih strank, kakor n. pr. „Linzer Volksblatt“ in „Kärntner Zeitung“ niso imela za nas niti edne pomilovalne besede, niti najrahlejše graje za nemška pobalinstva; ne, še z drznim čelom se je pisalo v teh listih, da se nam je prav zgodilo, zakaj pa dražimo Nemce v nemškem (!) Celju. Češke visokošolce so imenovali „bummlerje“, Slovence, ki so si branili v smrtni sili svoje življenje pa — „Revolverhelde“.

Mi nismo vedeli, kam bi prištevali tako grdo zavijanje resnice, ali med nevednost ali — zlobnost. Srce pa nam je krvavelo, ko smo mo-

rali pribiti, da smo popolnoma osamljeni, da ni v nobeni nemški stranki pravične razsodnosti za našo preganjanje.

Toda našega poučevanja ni trebalo, prišel jim je žalibog pouk prehitro od — lastnih bratov.

Izgredi v Celovcu.

Ko bi bili škodoželjni, rekli bi sedaj katoliškimi Nemcem: Pravična božja sodba je prišla nad vas, da vas pouči o tem, o čemur se od nas niste hoteli dati poučiti. Tega pa mi ne storimo, ker gledamo v svet z očmi pravičnika, ki čutimo z vsakim preganjanjem, ki obsojamo vsako krivico, najsi jo je trpeti bratu ali sovražniku.

V Celovcu so se dogajali v nočeh 22., 23. in 24. avgusta zoperni poulični izgredi. Izgredniki so bili tiste baže ljudje — radikalni pruski hlapčoni — kakor v Celju zoper Slovence in Čehe, kakor v Grasicu, v Hebu in Žatcu zoper — Avstrijo.

Vzroka je imela napadujoča sodrga baš tako malo kakor v Celju, demonstracije so bile tudi tukaj pripravljene. Razlika je le, da so napadali v Celju zbesneli nemčurski pobalini Slovence in Čehe, v Celovcu pa Nemci — Nemce, t. j. iste Nemce, ki so pomagali po celjskih izgredih napadalcem po svojih listih — ploskati.

Dne 21. avgusta so se zbrali v Celovcu nemški duhovniki, bogoslovci in pristaši konservativne nemške stranke iz Koroškega, Tirolskega in Solnograškega, da se medsebojno mirno posvetujejo o ustanovitvi katoliške univerze v Solnogradu.

Zborovanje je bilo popolnoma nepolitično ter ni imelo nobenega narodnega značaja, povsem umljivo, ker so bili zborovalci zgolj Nemci.

LISTEK.

Slavjanka.

Francoski spisal Georges Vallon.

Bilo je to v Hercegovini, kjer sem se kot dopisnik časopisov udeležil vstaje v letih 1875/76. V ednem boju sem bil ranjen v nogo, a ob enem se je tudi moja glava seznanila s čerkskim kindžalom. Prišel sem ob zavest in smatrali so me za mrtvega, kar je bilo za me velika sreča, kajti na tej vojni niso poznali usmiljenja, ni nad vjetimi, niti nad ranjenimi.

Ležeč na travi, katere svežost me je polagoma zdramila, čul sem hropenje ranjenih, časih tudi krič ali prskanje konja. Napočila je noč; moji tovariši so zginili, prevzeti od zmage. Na jasnem, polagoma se v temó zagrinjajočem nebu sem videl jastreba, prežečega na plen ter drznega orla, odnašajočega na svojih krilih poslednji solnčni žarek.

Potem je ugasnilo vse na okrog.

Tresla me je mrzlica. Zvezde, ki so se kmalu prikazale na nebu, so se mi zdele v svojem tihem blesku kot oči náme gledajoče, oči ónih, ki so me ljubili in spali sedaj v Franciji in katerih se nisem nadejal videti več.

Čemu sem bil v Hercegovini? Zares čemu? . . . Ali sem res ljubil klativiteštvo tako zelo, da mi je bila milejša kroglja, nego pariške veselice, milejši boj za tujo korist nego opojna atmosfera uspehov in uživanj?

Dá, temu je bilo res tako. Še kot deček sem leta 1870 poprijel za orožje ter objokoval s krvavimi solzami naš poraz; pozneje pa sem postal vojak. Moja dolžnost je bila: maščevati se. A dasiravno nejasno, vsekako sem slutil, da iz požarja, ki ga je zapalilo perišče pogumnih ljudi, iz tega vulkana, potresajočega balkanski svet, izbruhne plamen, ki bo nemara za nas svit . . .

Obkoljevale so me visoke gore, katerih vrhovi so v čudni obliki štrleli proti nebu, lesketajočemu se od zvezd. Šum bistrega vrelca, stekajočega se po skalah, me je zibal sredi nočne tišine; šepet dreves, ki so me polivala s svojo hladno vlago, mi je prinašal poslednji pozdrav moje drage rodbine. Polagoma sem zaspal . . .

Ko sem znovič odprl oči, čutil sem na svoji duši čuden vtis.

Seli nahajam na tem svetu, ali na onem? Čital sem Kanta, Darvina, Schopenhauerja, celo vrsto modrijanov, ki zanikajo bodoče življenje ter odpirajo človeškemu razumu nove svetove,

v katerih nikdar ne rastejo cvetice. Celo sam sem si že mislil, da boleham na tej bolezni. A kaj! Ko bi tudi moje priznanje privabilo náme kletev te šole, toda javno priznam, ko sem se v tej noči prebudil, zares nisem bil privrženec Schopenhauerju.

Zelo sem se veselil življenja, kajti bodisi že tu ali tam, vendar živel sem in ob enem s to radostjo sem začutil strast, katero mi je nudila bližina angela.

Začutil sem rahel dotikljaj sveže roke na svojem razpaljenem čelu, a med tem sem začul nekoliko srbskih besed, po teh znakovih sem si domislil, da je bila to ženska.

„Urneje!“ je odgovoril kratko drugi glas. „Utegnejo priti bašibozuki!“

In dvignili so me tiho z veliko previdnostjo. Nič me ni več bolelo. . . Ona, ki me je obvarovala pred smrtjo, nemara še pred čem hujšim nego je smrt, je podpirala mojo ranjeno glavo in v nežnem dotikanju njenih prstov sem čutil dušo polno sočutja.

Ko sem se prebudil, bil sem sam. Naokrog je vladala tišina; videl sem gole stene, osvetljene od svetilke, ki je gorela v kotu pred slikami. Spoznal sem, da se nahajam v hiši Hercegovca, kajti že večkrat sem bil prijateljski sprejet v podobnih hišah, še ob začetku vojske.

Vendar so se nemški nacionalci in socialni demokratje zbrali zvečer trumoma pred zborovalno gostilno, tulili veleizdajске pesmi ter razbil. šipe, da je kamenje letelo med zborovalce. Policija, ona policija, ki se je v Celju tako „musterhaft“ obnašala zoper Slovence, ni mogla napraviti reda. Šele, ko so napadalci hoteli vdreti v hotel, prišlo je vojaštvo, katero so demonstrantje sprejeli z grdim psovanjem in veleizdajalskimi klici.

Ko je narasel hrup na ulici najhujše, ko je druhal tulila in rjovela liki lačni volkovi, stopilo je v dvorano osem policajev ter zahtevalo, da zborovalci zapusté dvorano. Baš kakor v usodni noči v Celju! Dasi se je zborovalcem obljubilo policijsko varstvo, napadeni so bili posamezni duhovniki na najgrši način. Dva jezuita, oo. Danner in Schmidt, je druhal obkolila, ju vrgla na tla, bila s palicami, ometavala s kamenjem in nečuvno zasramovala. Pater Schmidt je ranjen tako, da bo moral več časa ležati. Strta mu je baje roka. Pater Danner, šestdesetletni starček, ima dve hudi rani na glavi. Profesorja Griesla iz Gradca so istotako pretepali. Kamenje je letelo na mnoge druge.

Zdivjane tolpe so naskočile duhovno seminarišče ter razbile šipe, istotako v Mohorjevem domu.

Revolte so se ponovile po noči 23. in 24. avgusta. Napadli so zopet seminarišče, nemško škotsko družbo sv. Jožefa ter ulomili skozi železna vrata v škofijo. Županu je bilo odvzeto po velje nad policijo. Več napadalcev je po vojaštvu ranjenih, ranjeni so tudi policaji. Okoli 50 izgrednikov so zaprli.

Tako je bilo v Celovcu, kjer so Nemci — Nemce zaradi vere, tako je bilo v Celju, kjer so napadali Nemci Slovence in Čeha zaradi narodnosti, to tudi vemo. Poglejmo še, kako so napadali Nemci v severnih čeških mestih vladne organe in njih poslopja zaradi — avstrijskega značaja, zaradi tega, ker nosijo znamenje avstrijskega orla in naslov c. kr.!

Protiavstrijski izgredi v Graslici, Hebu, Aschu, Zatecu itd.

Kakor smo že povdarjali, imajo vse novodobne nemške demonstracije vidni znak napasti vse, kar predstavlja avstrijsko državno misel ali nje somišljenje. Vse demonstracije so bile pripravljenе, tako v Celju, v Celovcu in na češkem severu.

Izgredi na Češkem so kazali neprikriti namen nasproti državni avtoriteti. Ako pa niti tukaj ni pokazala vlada dovolj enerģije in moči, samo sebe braniti, kaj naj pričakujemo od nje tam, kjer so nas napadale radikalne nemške soderge zaradi narodnosti in vere?

Poklic in znak države je, kazati, pa tudi povsod uveljaviti najvišjo moč nad svojimi udi. Vlada pa, ki ne zna niti svoje avtoritete braniti zoper dvomljive, zdivjane elemente, kaj še

le, da bi branila življenje in imetje svojih državljanov, nad tako vlado seveda že visi Damoklejev meč.

Demonstracije v Avstriji so postale — moderne. Vlada pa nastopa povsod proti izgrednikom s krivim orožjem. Ako demonstruje zdivjana manjšina v parlamentu, se parlament zaključí demonstrantom v veselje in zmago, državi in privrženi ji večini v ogromno moralno in gmotno škodo. Ako demonstrirajo razgreti nemški dijaki — zapre se univerza. Ako demonstrirajo divje poulične druhali v Celju zoper Slovence, v Celovcu zoper nemške katolike, zapove se napadenim naj odidejo. Ako pa demonstrirajo na Češkem Schönererjanci zoper avstrijsko državo, uženejo istotako vlado v kozji rog.

Demonstracije po omenjenih nemških gnezdih na Češkem pretečeni teden so imele popolnoma revolucionaren pomen.

Napadalo se je državna poslopja in državne funkcijonarje. Na orožnike se je streljalo, napise raz vladnih poslopij in cesarske orle so izgredniki trgali in razbijali. Slišali so se sramotilni in grozilni klici zoper Avstrijo, ki bi morali pretresti mozeg vsakomur, ki se še čuti avstrijskega državljana. Ob odprtem grobu ubitih revolucionarjev so govorili avstrijski poslanci kakor Hofer in Verkauf revolucionarne govore zoper avstrijsko ustavo, da se je divja množica še bolj razvnela.

Kam privedejo ti krvavi prizori Avstrijo? Kaj se zgodi z ustavno državo, v kateri pobijajo stekli nemški volkovi vse, ki si upajo pripoznati svojo narodnost, verstvo in avstrijsko mišljenje?

V dobi absolutizma.

Zmedene notranje avstrijske zadeve znajo — to se jim mora priznati! — najbolj izkoristiti Nemci v obče, najbolj pa Wolfovo krdelo. Naj si bodo v večini ali manjšini, povsod so nemške stranke složne v postopanju za svoj cilj in doslednje v njem, naj že ta svoj cilj dosežejo takoj ali stoprav čez dalje časa. Od teh ljudij bi se imeli torej Slovenci kaj učiti, pa bi tudi kaj praktične veljave imelo tako učenje in tudi moralne zmage, ali — za to nimamo talenta! — Dan na dan dobivamo skušenj o praktični veljavi hlapčevanja, samozatajevanja in tiste smešne sramotilne ponižnosti, pa se še ne zdramimo k delu, temuč vedno se še tolažimo s temno prihodnostjo in spremembo politične dōbe. Med tem pa se stvari razvijajo našim sovražnikom v prid, nam v škodo, državi in dinastiji pa v poniževanje in sramoto. Ali Avstrija ni vredna boljše usode?!

Pa teh razmer mora biti prej ali slej konec! Ali prej jih ne bo konec, dokler se trozveza ne razbije. A Nemci avstrijski že sanjajo o načrtih, kako bi se Avstrija razbila! . . . Pa ta nakana se bode tem ljudem izjalovila in njih račun prečrtal in uničil.

„Ali se vi tu ne bojite — sami?“ sem jo vprašal ne odgovorivši ji na njeno vprašanje, misleč neprestano na nevarnost, katera preti bivajočim na pozorišču vojne, takšne neusmiljene vojne.

„Jaz se ne bojim,“ mi je odgovorila z nežnim nasmehom; „saj nisem sama. . . Toda dal Bog, da bi vi čim najprej ozdravili.“

Jaz nisem imel ničesar zoper to. Čez teden dni mi je na glavi ostal samo obrunek, toda z nogo je bilo slabše. Nū, ali sem se mogel pritoževati?

Milena je bila čarobna oskrbnica in jaz — jaz sem jo ljubil.

Ne smejajte se mi. Živel sem že toliko, da ne morem biti več najiven otrok, a klativiteštva, katera sem šel iskat na Balkan, niso imela ljubavnega značaja. Skoraj nevedoma sem se zaljubil v to žensko, ki je imela združeno v sebi krasoto, hrabrost ter vse višje napore svojega naroda, boljši del svojega srca.

Bila je Črnogorka. V očeh, v katerih se je odbijala mehkota vzhodnega neba, je takoj zagorela jeza, brž ko so jo spomnili Turkov. Do tega časa nisem vedel kakšno je sovraštvo potlačenega proti tlačitelju. V celih pokolenjih nakopičeno trpljenje, sramota, nepomirljiva žeja po maščevanju napolni končno srca, da napoči izbruh, ki vrne narodom zaslužen svobodo.

Če pogledamo samooblastno rogoviljenje avstrijskih Nemcev po mešanih kronovinah, se nam morajo oči vendar že odpreti! Kaj vse zahtevajo ti ljudje s svojimi točkami zá-se? Vse, kar si le domisliti morejo, in tudi take „pravice“, katerih se pred leti niti spomniti ali boljše — zmisлити niso mogli. Vse zahteva ta kultivirana in nekultivirana svojat zase, ne oziraje se pri tem ni na pravico, ni na vlado, ni na utemeljenost teh zahtev. Nemška oholost postala je v Avstriji že uprav revolucionarna, in kakor bi ležala vladna avtoriteta že onemogla in brez sredstev pred njo, tako divja ta Wolfova druhal po tostranski državni polovici. Kakšen sad bo dozorel iz tega semena?

Pred otvoritvijo državnega zbora smo. Čim bolj se ji bližamo, tembolj besni nemška tropa in hujska k obstrukciji in rogoviljenju. O organizovanju desnice se nič ne čuje. Ta pusti, da divjajo nemškonacionalni hudourniki mimo nje, pa se tudi ne gane, ko dunajska vlada nemškim postulatoma — deli usluge! V Thunovem ministertvu ga ni živega krsta, ki bi nam kako pravico ali uslugo izkazal! Kot bi bili v tem Thunovem ministertvu sami Wolfovi ali Schönererjevi pristaši, sorodniki ali adjutantje, tako postopajo napram nam Slovincem ti ljudje. Naučni minister, justični minister, vse notri doli do ministerskega sluga, vse pleše po Wolfovem duhu, kot bi Thun bil teh ministerstev le — marioneta. Takega samovoljnega postopanja še ni bilo nikdar odkar obstoji v Avstriji ustava! In po zgledu ministerstev delajo tudi posamezni deželni šefi, z jedno besedo: vlada se danes v Avstriji o znamenju pravega turškega samooblastja, kakor si hujšega misliti ne moremo, in vlada se tako, kot bi Avstrija obstojala iz samih Nemcev in Prusov pa — laške soderge!

Vprašamo samo: kateri Nемец ali Italijan avstrijski ima pred avstrijsko vlado še rešpekt? Noben! Kdaj pa je pokazala ta avstrijska vlada svojo moč pred temi ljudmi? Nikjer in nikoli! In zato pozivljamo slovenske državne poslance in politične voditelje k delu! Če bomo svojo politično modrost zajemali iz spanja in malomarnosti, nas bodo kmalu s škorpijoni topli. Če se vlada za nas nemara v bran postaviti, ji pokazimo hrbet in dokažimo da smo samozavestni državljanji, ki se ne damo ob tla metati! Vlade pridejo in gredo, narodi pa ostanejo. Grof Thun naj le gre rakom žvižgat s svojo prtijago in ministri, slabše vlade ne more Avstrija imeti kot je ta. Pomagali si pa bomo že brez nje!

Celjske novice.

(Imenovanje.) Avskultant dr. Karol Rogozinski je imenovan sodnim pristavom za Celje. Imenovani izhaja sicer iz slovanske rodbine, a je strasten nemškonacionalец.

Te hiše so si podobne kakor jajce jajcu: vse so preproste ter enake mali trdnjavi — za to, ker nimajo oken. Iz tega je razvidno, da je to krepak in prost narod, vedno pripravljen na boj, še za časa miru.

Vstopila je ženska s prižgano svetilko v roki ter se mi približala. Takoj sem jo spoznal. „Kako se počutite?“ vprašala me je francoski.

To nepričakovano vprašanje me je kar osupnilo. Že je preteklo dokaj časa, kar nisem čul več svojega rojstnega jezika.

Dvignila je nekoliko svetilnico, da me je bolje videla. Tudi jaz sem jo pri tem bolje ogledal.

Poznate slovansko ženo, ne óno, katero zamorete srečati med našimi gosti, opremljeno z vsemi mičnostmi, nabavljenimi na mednarodnih bazarjih, katere jo le pačijo, marveč Slavjanko, pravcati tip svojega plemena z njeno čudovito krasoto, privlačljivimi dostojnostmi in čarobnimi nedostatkami? Najvažnejše pa je, če ste jo videli ob času vojske, katera postavi na prvo mesto njene poglobitve dostojnosti — junaštvo, ponos in njeno velikodušnost, ki se vjema z njeno očetnjo.

Kot takšna se mi je nakrat predstavila Milena Grigorijevna.

Hiša je bila velika in, kakor je v hercegovinskih rodbinah navadno, polna ljudi. Toda izvzemši gospodarja Dimitrija starca in varuha Milene, so bile same ženske.

Moški so vsi odšli v gore.

Že sem vedel, čemu je Milena govorila francoski in čemu je po svoji vzgoji in izobrazbi stala višje od drugih svojih sovrstnic; čemu je ona v hiši Dimitrija, navzlic svoji mladosti uživala spoštovanje, kakršno uživa samo žena ali nevesta gospodarjeva.

Bila je hči črnogorskega vojvoda ter je potovala z očetom; bila je tudi v Parizu. Ko bi ji stališče, katero je zavzemala, ne bilo dodavalo neko posebno, divjo milino in originalnost, bilo bi mogoče smatrati jo za Parižanko.

Sirota, brez očeta je našla zavetje pri tej patrijarhalni rodbini ter vladala tu kot kraljica.

Takšno tovarišico sem našel tukaj v tej daljni pokrajini, pokriti z neprehodnimi gorami, kjer so po snegu in nevihti tekle reke ognja in krvi! Kakšno veselje je bilo slišati svoj rojstni jezik iz teh rožnatih ust, predsedavati po cele ure pred očmi, leskečimi se nalik južni noči, videti jo vsaki hip pri dobrih domačih opravkih, kjer se je tako jasno kazala njena gibčnost in mičnost!

(Poročil se je) dne 28. m. m. gosp. Jakob Antloga, c. kr. avskultant v Celju z gospico Franjico Dolinarjevo iz Celja.

(So pač smešni ti Nemci.) Nemško časopisje se zopet smeši in laže samemu sebi. Zloba in hudobija je kričati, da je Slovincem nova koncesija, ker se je imenoval ravnatelj gimnazija v Mariboru Julij Glowacki, doslej vodja nemško-slovenskih gimnazijskih razredov v Celju. Mi Glowacki ja nismo iskali, vlada nam ga je porinila čez noč in videli ga nismo nikdar v naših vrstah; vemo pa, da je njegova soproga velika podpirateljica nemštva. Zakaj tedaj tak pesek v oči? Mi smo veseli, da Glowacki gre, Nemci v Mariboru naj bodo pa veseli, da ga dobé. Komedij pa ni treba uprizarjati nemškemu časopisju, najmanj pa na naš račun.

(Čudno premeščenje.) Koncem meseca avgusta t. l. zapustil je Celje c. kr. finančni nadkomisar g. J. Mollan in se preselil v Fürstenfeld. Zakaj taka premestitev, ne bomo preiskovali. Čudno pa je, da pošljejo uradnika, ki zna popolnoma slovensko, v čisto nemški kraj, a nam v Celje, kjer ima financa z 99% Slovenci posla, pa pošljejo sedaj čistega Nemca. Tako nas ni tepla vlada pod nemškimi finančnimi ministri, sedaj pa, ko vodi finančno ministerstvo Čeh Kaizl, pa nam mečejo Slovincem taka polena pod noge. Gospod nadkomisar Mollan je bil vesten uradnik, a tudi Slovincem pravičen, zato obžalujemo, da so ga porinili med Nemce, upamo pa, da ga zopet kmalu vidimo med nami. Kako bode novi finančni komisar uradoval, ko ne razume besedice slovensko, je res uganka.

(Zoper celjsko policijo) in za uvedenje državne policije v Celju sta sklenila okrajni odbor celjski in občinski odbor celjske okolice v svojih sejah protestne sklepe, oziroma peticije. Enaki protest je sklenila tudi trška občina Kozje in še nekatere druge kmečke občine. Opozarjamo še vse ostale trške in kmečke občine ter okrajne zastope po slovenskem Štajarju, da se pridružijo z enakimi sklepi, da dobimo v Celje vendar enkrat nepristransko policijo.

(Bogato žetev) ima državno pravdnštvo pri zaplembah našega lista. Imeli smo do sedaj v tem letu toliko zaplemb, kakor poprej ne skoraj od početka izdajanja lista skupno. Zadnje štiri številke pa nam je kar zaredoma zaplenilo. Strmimo kaj bo iz tega, kajti denarna škoda je velika, še bolj mučno pa je poštemu časnikarstvu, da na sme prinesiti občinstvu resničnih podatkov o zadnjih dogodkih, nego le „razmesarjene“ odlomke. — Pri javni obravnavi dne 29. m. m. je potrdilo okrožno sodišče zaplembo št. 32 „Domovine“, v kateri smo v mirni obliki konstatovali, da so se vršili zadnji izgredi pred očmi policije, ne da bi se bilo krivce razgnalo, kaj šele pozaprla. Zagovornik g. dr. Dečko pa je dokazal iz faktov, da se celjski policiji ne zgodi nikaka krivica, če ji za vedenje onih dni pred

Naposled sem že mogel hoditi. Milena mi je rekla nekega večera:

„Jutri pojdemo proč od tod. Jaz, moj varuh in nekoliko žensk. Jaz jim ponemem hrano in naboje (patrone). Ostale gredó na Črno Goro. Tu je že preveč nevarno.“

Takšen način bežati pred nevarnostjo bil je dostojen Milene.

„Jaz pojdem z vami, ako dovolite,“ sem dejal preprosto.

„Tudi jaz sem tako mislila,“ mi odvrne.

Odrinili smo o svitu. Stari Dimitrij je z važnostjo očaka blagoslavljal mlade matere, katere je dolžnost pregaala iz te krajine, zalite s krvjo: one so šle ter vlekla za seboj vozove, napolnjene z najizbranejšimi in najbolj potrebnimi rečmi, z otroci in hrano. Otroci sveži, veseli in pogumni, tako se mi je zdelo, so z žalostjo zapuščali ta kraj.

Milena in njen varuh sta dolgo, dolgo zrla na hišo — nizko, hladno sobo, na čije stenah se ni lesketalo več staro orožje, izvlečeno ob času vstaje iz nekakega skrivališča, na vaški mlin, kjer meljejo koruzo, na vse te skromne priče njihove rodbinske sreče.

„On vé, da vsega tega ne bo videl več,“ mi je dejala deva.

(Konec prihodnjic.)

bacivamo, da ni dala napadenim Slovincem nobenega varstva. Rekel je: „Najbolj se kaže postopanje policijske oblasti iz tega, da je dobil dr. Sernec obvestilo, da hočejo zvečer izgredniki napasti njegovo hišo. G. dr. Sernec je naznanil 1 in pol ure pred napadom pismeno mestnemu uradu to namero, toda pomoči ni bilo. nego druhal mu je vsa okna na drobno razbila.“

(Zakaj ne skupno?) Zvedeli smo, da pridejo za „Südmarkovci“ dne 24. t. m. v Celje zborovat tudi „feuerberi“, ki bodo imeli tukaj takozvano deželno zborovanje. Hajlalo se bo seveda pri prvem kakor pri drugem zborovanju; posebno „Südmarkovci“ se bodo razgrela, da bodo pljuvali ogenj in žveplo po Slovincih. Ali bi ne bilo dobro, da bi tudi „feuerberi“ prišli ta dan s svojimi — „šlauhi“.

(Kje je izzivanje.) Na griču nad mestnim šetališčem visi na visokem drogu že ves teden frankfurtarska zastava z očitnim namenom, avstrijsko in slovensko prebivalstvo izzivati. Nam ni pustila mestna oblast niti pozdraviti češke goste s slovensko zastavo, temuč je dala isto s silo ugrabiti na „Narodnem domu“. A slovenska trobojnica je nam od cesarja dovoljen in potrjen znak, dočim pomeni frankfurtarska barva v naši državi — veleizdajsko mišljenje. In vendar sme taka cunjja plapolati nad Celjem ter prav nič ne „ženira“ niti krajevne, niti politične oblasti in njenih funkcionarjev. Če je tem oblastim takšno izzivanje po volji, se tudi mi nočemo razgrevati zaradi par metrov pruskih cunj. Če je onim tako malo na tem, da se zli duhovi pomirijo ali pa se celo še navlečejo novega izdajalskega duha, mi ne bomo odgovorni.

(Bratsko sočutje) so izrekli celjskim Slovincem kranjski volilci na svojem shodu v Kranju, katerega je sklical I. podpredsednik drž. zbora gosp. dr. Andrej Ferjančič v Kranj, dne 19. m. m. Sprejela se je namreč nastopna resolucija: V parlamentarni večini združene stranke se nujno prosijo, da zastavijo pri c. kr. vladi z vso odločnostjo svoj vpliv, da leta svojo intenzivno pozornost obrača na neznosne razmere, v katerih se nahajajo Slovenci, in ukrene potrebno, da se razmere v smislu enakopravnosti spremene. — Osebito z ozirom na dogodke v Celju dne 9. in 10. m. m. se pa c. kr. vlada pozivlja, da porabi potrebna sredstva, da nas obrani napadov, kakor so se vršili imenovanih dnij na Slovence in njih češke goste ter nam zajamči prosto gibanje v mejah zakonov.

(Uradni — „popravek“.) Mestni urad celjski je poslal vplivnemu slovanskemu dnevniku „Politik“ uradni „popravek“ glede zadnjih celjskih izgredov. V tem popravku se preklicuje vse, celó ono, kar je tukajšnji magistratni listič „vahrtarca“ s posebno pohvalo omenjala tudi to, da so imeli po napadih na Slovence pri „Engelnu“ „Siegesfeier“ pod pokroviteljstvom podžupana Rakuscha. Zelo naivni so pa res naši mestni očetje. Mislijo menda, da ima „Politik“ med svojimi naročniki tudi take „tumpce“ kakor podrepna „vahrtarca“ v Celju, kateri nemški budalosti vse verjamejo.

(Obsodbe zaradi zadnjih napadov na Slovence.) Dne 29. m. m. je bil obsojen nek Anton Gmejski, učenec pri brivcu Nagele po § 491 k. z. na pet dni zapora, ker je izpostavil dr. Serneca javnemu zasramovanju.

(Oproščena) sta bila pri tukajšnjem sodišču gg. pravnik Založnik ter brivec Kolar, tožila sta ju dva policaja, ker sta jima predbacivala, da sta nekega napadalca na Slovence prišla ter zopet izpustila. S tem je trditev dokazana, ali kakor je zagovornik povdarjal: „žalostno bi bilo, ako bi bili policisti nedotakljivi bogovi.“

(Tudi mrtvih ne puste v miru.) V vseh časih in pri vseh narodih je bilo ime: mrtvec sveto in gorje tistemu, ki bi bil nespodobno ravnal s telesi pokojnikov ali skrunil njihov grobni mir. In tudi dandanes se truplom rajnikov skazuje povsod spoštovanje, samo pri celjski nemčurski svojati ne najdemo tega spoštovanja. Že pri odkritju Oblakovega spomenika so pokazali ti od Boga zavrženi ljudje, da njihov črt do Slovencev sega tudi čez grob. Napadali so nas na potu na pokopališče, dame so nam osle kazale, preprečili so s svojo nesramnostjo

nagrobni govor in v senci orožniških bajonetov se je odkril nagrobni spomenik Oblakov, spomenik moža, ki ni nikdar posegal v politiko, ki je živel edino le znanstvu. In slučaj iz zadnjih dnij nam kaže, da mislijo celjski nemčurji nadaljevati to prakso, katero so začeli nasproti pokojnemu Oblaku. Poročamo naj tukaj o suhem dejstvu. Dva dni pred Veliko Gospojnico je umrla tukajšnjemu odločnemu Slovincu dveletna hčerka; ta mož je občespoštovan, samo to jedino napako ima, da ni zatajil svojega slovenskega mišljenja. Zato je že od nekdanj nemčurjem trn v peti in odtod vnebovpijoč škandal, katerega so mu priredili povodom pogreba njegove hčerke. Drugi dan po smrti, dopoldne dne 14. avgusta, je naročil pri tukajšnjem pogrebniku Wratschkotu tast rečenega Slovence za malega mrliča voz. Pogrebnička ni bilo samega doma, bila je tu le njegova žena in ta je obljubila, da bo drugi dan prišel voz po mrliča. Vprašala je celo, če imajo doma vso opravo za mrliča; tast je rekel, da imajo in je odšel. Tako je prišel 15. avgust in napočila popoldne ura štiri, ko se je imel vršiti pogreb. Pred hišo, kjer je ležal mrlič, se je že zbrala mnogobrojna množica ljudij, prišel je tudi duhovnik. Čakali so mrliškega voza. A tega ni bilo. Preteklo je pol ure, preteklo druge pol ure, a voza ni bilo. Poslali so nekoga k pogrebniku, a tu je bilo vse zaprto. Misli si je lahko, kako mučen položaj je bil to za starše umrlega otroka. Poslali so potem, ko so čakali celi dve uri zaman, po izvoščeka, da je ta odpeljal na pokopališče otroka, katerega je duhovnik preje blagoslovil in odšel. Drugi dan je šel oče umrlega k pogrebniku; našel je zopet samo ženo doma. Vprašal je zakaj voza ni bilo. Ona se je nekaj izgovarjala in cincala, da so se zmotili glede ulice in hiše, da so iskali mrliča drugod, a ga ne našli in konečno celo izjavila, da je mislila: dotični mož jo ima za norca, kakor se to baje večkrat zgodi. Oče je na to odšel in spoznal iz vsega, da tu ni bilo družega, kakor navaden, nesramen škandal, katerega so mu skovali nemčurji v svoji slepi, divji vzbeselosti. In da se je tu v istini zgodil škandal, to pripozna vsakdo ki čita to poročilo. Tako daleč žene celjske nemčurje podivjanost, tudi napram mrličem demonstrirajo, tudi mrtvecem so odrekli ono čast, ki se jim je skazovala vselej in povsod. Mi smo zabeležili ta slučaj, da se pokažejo ti nečloveški ljudje v pravi luči pa tudi zato, da ne bo zopet kateri celjski Slovenec tako žalostno obsedel, kakor se je to zgodilo omenjenemu Slovincu, kateremu tu izrekamo svoje sožalje zaradi nečloveškega škandala.

(Ne le surovi, temveč tudi ...) Zdravnika deželne bolnišnice v Celju sta dr. Jesenko in dr. Gollitsch. Seveda sta oba strogo nemškega rodu v najnovejšem — kolenu. O dr. Gollitschu smo že povedali, da je v občevarstvu s Slovenci neznanško surov in neotesan. „Slov. Narodu“ pa se poročajo iz Celja tudi dokazi o čudnem strokovnjaštvu dr. Gollitscha v svojem poklicu kot deželni zdravnik. Nedavno je hotel neki bolni ženi zatekel prst po sili odrezati; le ker se je odločno zoperstavila, prizanesel ji je ter jo ob enem nevljudno odslovil. Ženska si je potem prst sama zdravila ter je isti res popolnoma ozdravel. To je prvo strokovno spričevalo za nadutega Gollitscha. Drugo spričevalo pa je naslednje: Iz bolnišnice pripelje nedavno voznik na pokopališče v trugo zabito žensko, ki je vso pot cvilila. Šele tam so trugo odprli ter našli res še živo žensko. Špitalska zdravnik sta najbrž v svoji stanovski natančnosti dala mesto mrtve zabiti v trugo živo ženo. Peljali so jo nazaj v bolnišnico, a v treh dneh je res umrla. Ali ni ta zdravnik lahko ponos štaj. dež. odboru? Dne 27. avgusta t. l. pa se je raznesla po mestu novica, da v bolnišnični mrtvašnici gori. Povedalo se nam je, da je ondi ležal mrlič na mrtvaškem odru, ob katerem so gorele sveče. Paznika ni bilo nobenega. Plamen sveč obprijel se je pajčolana na križu od koder se je razširil ogenj na obleko mrliča. Tako se postopa v naši bolnišnici, ki je deželna. Slovenski deželni odbornik g. Fr. Robič ima referat o bolnišnicah, zato smo radovedni, kako pohvalo dobi vodstvo in zdravniki celjske bolnice od štaj. dež. odbora?

Spodnje-štajarske novice.

(Duhovniška prememba.) Č. g. Franc Časl, župni upravitelj pri Sv. Lenartu nad Laškem, je postal župnik ravnotam.

(Spremembe v kapucinski provinci kranjsko-štajarski.) Premeščeni so: čč. O. Karol iz Gorice za gvardijana v Sv. Križ mesto O. Hilarija, ki je prostovoljno odstopil in gre za vikarija v Celje; O. Metod postane gvardijan v Celju; O. Zeno iz Volšberka za gvardijana v Irdning; O. Anton iz Volšberka v Murau; O. Edvard, gvardijan v Lipnici, kot tak v Knittelfeld, O. Mansuet iz Murave kot superior v Gradec; O. Lambert iz Celovca v Volšberk; O. Konstantin, gvardijan v Knittelfeldu, kot tak v Celovec; O. Maks iz Knittelfelda v Gorico; O. Osvald Seme iz Hartberga v Knittelfeld; O. Efrema Majcen iz Knittelfelda v Hartberg in O. Angelus iz Hradca kot vikar v Lipnici. — Novo nameščeni so: O. Marko ostane v Gorici, O. Oton gre v Sv. Križ, O. Ladislav v Krško, O. Albin v Volšberk, O. Atanzij v Schwannberg in O. Gebhard v Knittelfeld.

(Osebnosti.) Sodni pristav graškega nad sodišča, dr. Artur Dolezell, je premeščen v Ptuj.

(V Petrovčah) snuje se bralno in gospodarsko društvo „Gospodar“. Pravila je visoko c. kr. namestništvo že potrdilo in so večinoma povzete po uzornem društvu „Kmetovalca“ v Gotovljah. V kratkem se skliče osnovalni zbor, h kateremu že sedaj vse p. n. rodoljube prav prijazno vabimo. Čas in spored naznani se pravočasno. Društvo ima jako obširen delokrog, ker med Celjem in Žalcem je društveno življenje še jako slabo razvito, zato je tudi upamo od svojih rojakov, sosedov iz Celja in Žalca krepke podpore. Vrli petrovški občani, mi pa si sezimo krepko v roke, združimo se v jednotno delovanje, ker le v združenju je moč. Tako si zboljšamo svoje gmotno stanje in pomagamo svoji mili domovini do večje slave. Oklenimo se gesla: „Vse za vero, dom in cesarja!“

(Na Teharjih) je dovolilo graško poštno ravnateljstvo nabiralnike za pisma v vseh ondotnih vaseh; tudi bo hodil poštni pot vsak dan na pošto v Štoré.

(„Bralno društvo pri Sv. Martinu v Rožni dolini“) priredi dne 10. septembra t. l. veselico s petjem in gledališno predstavo v gostilni g. Križana-Stožirja. Spored priobčimo prihodnjič. Ker bode to prva veselica, koja priredi mlado društvo, opozarjamo p. n. rodoljube posebno iz Celja in okolice, pridite v naš divnoromantični kraj razvedriti si duha ter pokazati našim prebivalcem, da živi tudi v mestih rod, kojemu je mar slovenska govorica! Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, vabi k prav čilni udeležbi tem vlnudneje odbor.

(Vsem p. n. hmeljarjem!) Kakor znano, vršila se bode v tekočem letu v Pragi predrazstava svetovne razstave v Parizu 1900 in sicer le za hmelj in ječmen. Po izvestju izvrševalnega odbora za svetovno razstavo, bo se iz vsacega avstrijskega hmeljskega okolišča pripustila le ena originalna bala (blizu 100 kg) k razstavi. Podpisano društveno vodstvo pa je dobilo od posebnega odbora za predrazstavo dovoljenje, da sme Južnoštajarsko razstaviti dve originalni bali in sicer po eno od goldinga in od poznega hmelja. Da se ugled našega hmelja še povekša in bolj razširi, skrbelo bode hmeljarsko društvo, da se bode v teh balah razstavil najlepši hmelj. V to svrhu je podpisano društveno vodstvo sklenilo, vse hmeljarje, kateri pridelujejo fini, za razstavo ugodni hmelj, povabiti, da naj vpošljejo prej ko mogoče uzorce, katere bode društveno vodstvo pregledalo in določilo za razstavo najugodnejša. Hmeljarsko društvo bode potem od dotičnih hmeljarjev kupilo po eno balo (blizu 100 kg) hmelja in sicer za ceno, katera bode navadno tržno ceno presegala za 20—30 gld. Ob enem se pa tudi obvestijo oni hmeljarji, kateri se bodo razstave le z uzorci udeležili, da naj iste pošljejo najkasneje do 20. septembra t. l. podpisane vodstvu. Posebne vrečice za uzorce (blizu 5 kg) bodo se pravočasno poslale dotičnim hmeljarjem. Potrebne napise preskrbelo bo tudi društveno vodstvo.

Vodstvo hmelj. društva v Žalcu.

(Odbor „Kmetijskega bralnega društva Gornje Šaleške doline“) vabi najvljudneje na veselico, katera se vrši dne 8. septembra t. l. na vrtu Korunove gostilne. Veselica bo velikega pomena, ker ima ista v prvi vrsti poučljiv pomen gledé gospodarske organizacije z ozirom na naše domače odnošaje. Začetek ob 3. uri popoldne.

(Iz Laškega trga) se nam poroča od slov. prodajalcev, kako postopa ondotni občinski tajnik ob sejnih z našimi ljudmi. Stranki, ki je plačala že pred letom za celo leto prostor, je ta pisar podrl stant, ker je ondi hotel imeti svojega nek celjski Nmec in se mu Slovenec ni hotel, ker je imel plačano, umakniti. Razume se, da je poškodovanec takoj vložil tožbo proti nasilcu in krivici. Sploh to občinsko človeče dela, kakor bi sploh ne bilo postav za državljanje in davkoplačevalce. Menda mu bode poklicana oblast razumno raztolmačila, da občinski pisar še ni samovladar. Nemški kramarji pa naj pazijo, da ne bodo pričele slovenske občine, tako postopati z njimi, kakor žele oni, da se postopa po ponemčenih trgih s slovenskimi prodajalci.

(Iz Vranskega.) Naš župan Ottenschläger je našel svojo zaslonbo v redakciji „Deutsche Wacht“ v Celju. Tja hodi izpraznjevati svoje srčne bolečine ter pripoveduje razne laži, katere spravi potem Ambroschütz na papir. Tako je v zadnji številki lagal proti našemu občespoštovanemu notarju gosp. M. Jezovškemu in čast. duhovščini, da je sramotno. Ta puhloglavček ne pomisli, da mu daje čast. duhovščina mnogo zaslužka in da mu oskrbuje kruhek le slovenski kmet. Mera bode kmalu polna!

(Shod v Braslovčah) preteklo nedeljo bil je dobro obiskan. Sklenilo se je več važnih resolucij, o katerih poročamo prihodnjič.

(Pozor slovenski okrajni zastopi!) Naši okrajni zastopi razpisujejo ustanove za kmetijske šole, toda žalibog, največ le za mariborsko kmetijsko šolo, ki je v rokah nemškega deželnega odbora in — kar je najhujše — v rokah nemških učiteljev. Slovenski okrajni zastopi, razpišite rajše ustanove za prav dobro slovensko kmetijsko šolo na Grmu pri Novem mestu.

(Ljudska posojilnica in hranilnica na Rečici) je 31. t. m. začela poslovati.

(Kmetijsko društvo v Rečici ob Savini) zboruje dne 3. septembra, dne 4. pa odpre svojo prodajalnico.

(Javen shod) sklicuje načelnštvo „Kmeč. konz. društva na Rečici ob Savini“ na Angelsko nedeljo ob 3. uri popoldne. Zadruga šteje že nad 700 udov, kateri se tem potom vabijo, da pridejo polnoštevilno k zborovanju, ker se bode obljubljen udnina pobirala. Na dnevnem redu je tudi ustanovitev nameravanih podružnic na Ljubnem, Gornjemgradu in Kokarjih.

(Uradna učiteljska konferencija) za gornjegrajski in vranski okraj je preložena na 11. septembra t. l. S to preložitvijo je učiteljem imenovanih okrajev onemogočeno udeležiti se letošnjega zbora „Zaveze slov. učiteljskih društev“, ki bode v Gorici v dneh 10. in 11. sept.

(Iz Gornjegograda) nam poročajo, da je prišel nedavno tja v kupčijskih zadevah odposlanec celjskega Rakuscha. Z ozirom na sramotno vedenje uslužbencev omenjene tvrdeke pri zadnjih dogodkih napram Slovincem, pokazali so vrli gornjegrajski narodnjaki omenjenemu nemčurškemu hlapčonu prav odločno vrata in izhod iz slovenskega trga za vselej. Tudi iz drugih slovenskih krajev nam poročajo o enakem pravičnem maščevanju.

(Požar.) V Višnjivasi je zgorela dne 21. t. m. hiša čevljarju Dimecu.

(Iz Vojnika) se nam piše: Nezabranjeno divjanje celjske druhali zoper Slovence v Celju rodi slab sad, kakor kaže naslednja dogodbica: Po celi okolici raznesel se je kakor blisk glas o napadih nemške druhali zoper Slovence. „No, če odrašeni smejo tako delati, igrjamo pa mi „Celjane“, mislita si dva šolarčka naše nemške šole. Nasproti je namreč prišel priden učenec naše slovenske šole Franc Prekoršek. Zgrabita ga, ga vržeta na tla, mu deneta vrv okolu vratu, ter ga tako vlačita. Sreča, da ga nista zadavila. Končno je tema junakoma ušel trpinčeni slov. šolar, ves

zbezan, bled in prestrašen. — Šolarji nemške šole zbirajo se tudi v krdela, oboroženi z železnimi palicami in s kamenjem, ter napadajo slovenske šolarje, čisto po sijajnem izgledu „slavnih“ nemških celjskih kulturonoscev. — Žalostne razmere!“

(Bralno društvo na Frankolovem) priredi svoj občni zbor dne 8. septembra t. l. ob 3. uri popoldne v šolskih prostorih. Spored: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo knjižničarja. 5. Slučajnosti in nasveti. 6. Govor potovalnega učitelja Iv. Belé o sadjarstvu in vinoreji. K prav obilni udeležbi vlnudno vabi tem potom predsednik. Pridobitev pošte in občinski odbor frankolski imata dolgo življenje. Za pošto odposlala se je prošnja na c. kr. trgov. ministerstvo, za volitev niti župan ne ve.

(V konjiški okrajni šolski svet) so izvoljeni pri seji okraj. zastopi, sledeči udje: Franc Possek, župan Klement, Janez Wesenschegg (Bezenšek), J. Lauritsch in Anton Jaklin. Sami „Nemci“!

(Žiško bralno društvo) priredi v nedeljo, dne 3. kimovca 1899 v gostilniških prostorih gosp. Iv. Gosaka veselico. Začetek ob pol 4. uri popoldne. Spored: „Žiška narodna“, zložil in uglasbil gosp. nadučitelj Eberl, poje žiški moški zbor. Burka „Damoklejev meč“, „Pozdrav“, poje mešani zbor. „Pastir“, poje konjiški moški zbor. „Slovenac i Hrvat“, poje moški zbor. „Romanca“, poje mešani zbor. „Na Nehaju grada“, poje konjiški moški zbor. Med prosto zabavo tombola, dijaška burka „Kovač“, govori in ples. Vstopnina: Gospoda 30 kr., kmetje 15 kr.; gosposki šolski otroci 15 kr., kmetški 5 kr. Ker je čisti dohodek namenjen bralnemu društvu, se preplačila hvaležno sprejemajo.

(Iz Trbovelj.) Dne 20. avgusta t. l. je priredilo trboveljsko „Slov. kat. delavsko društvo“ v proslavo rojstnega dne Nj. Vel. presvitlega cesarja Franca Jožefa I. veselico z zelo zanimivim sporedom. Po kratkem nagovoru o pomenu slavnosti, zapel je mešan zbor cesarsko pesem. Vsi smo vstali ter željno pričakovali tretje točke. Igrala se je znana igra s petjem „Revček Andrejček“, okrajšana v štirih dejanjih. Diletantje, večinoma udje imenovanega društva, so s to igro prvokrat javno nastopili. Ker je igra za novince precej težka, smo tembolj radovedno pričakovali izzida. A reči se mora, da se je v prvih dveh dejanjih izvrstno, sploh pa na obče začudenje dobro igrala. Nevstrašenost in dobro kretanje diletantov je pokazalo, da se je g. pridetelj veliko trudil, in da so diletantje dobro pogodili svoje vloge. Burno ploskanje na koncu vsacega dejanja je bilo temu porok. Posebno nam je ugajalo petje med igro, za koje je dva napeva prav mojstersko, v narodnem duhu zložil dobro izurjen domači organist g. M. Ličar. Med dejanjem nas je kratkočasila godba in še posebno g. Albin Lubri, ki je neumorno igral različne komade na glasovirju. Isti gospod je tudi spremljal petje pri igri. Po igri je zapel mešan zbor imenovanega društva pod vodstvom g. organista Hr. Volaričev: „Slovenskim mladenkam“ (za sopran in alt s spremljevanjem glasovirja) in G. Ipavičev: „Lahko noč“. Nismo se nadejali, da je g. pevovodja tako dobro izvežbal svoje pevce. Častitamo na preciznem petju! Le tako naprej! Domača slovenska pesem budi in razveseljuje vsakega zavednega Slovenca, posebno pa še nas delavce, ko si po trudapolnem delu malo odpočijemo. Saj smo pa tudi lahko ponosni na naše mile slovenske pesmi; naj bi se razlegale po vseh krajih naše domovine in nas navduševale k vzajemnemu delovanju! — S kratka, ves večer do zadnjega trenutka smo uživali nedolžno veselje — srca vseh, posebno pa nas delavcev so se radosti topila in plamtela v medsebojni ljubezni.

(Iz Brežic.) V nedeljo, dne 20. avgusta t. l. se je vršila tukaj veselica slovenske ljudske šole. Začetek vsemu je bil blagoslov v podružnici sv. Roka ob dveh popoldne. Šolska mladež je prispela tja v vrstah iz šole s kostanjeviško godbo na čelu. Po blagoslovu se je podala mladina, njeni dobrotniki in prijatelji na travnik, kjer je bilo vse pripravljeno. Začetek veselici je storil g. nadučitelj Janez Ornik, govoreč slav-

nostni govor, ki se je glede slovnice in logike popolnoma strinjal z njegovo naklonjenostjo do slovenskega naroda in njegovega jezika. Gosp. nadučitelj je bil baje nekdanj Slovenec in se je tekom časa prelevil v Nemca. Pri veselici so se igrale vsakovrstne igre. Tudi pelo se je večidel slovensko pod vodstvom g. učitelja Supana. Le edna pesem je bila nemška, katero je dirigiral g. nadučitelj. Proti koncu veselice, ki se je zelo mirno in veselo vršila, sta si pripela dva fanta slovenska narodna traka na suknjo. G. nadučitelj, to opazivši, je takoj pritekel, strgal trak in izrazil svojo jezo z besedami: „Kaj še mi bosta zdaj s tem začela!“ Kmalu potem so šli šolarji z godbo zopet v mesto do šolskega poslopja, kjer so se razšli. Ob osmih zvečer je bil koncert v „Narodnem domu“. Teden dni pozneje, zadnje nedelje, je priredila nemška šola veselico v takozvani „hrastinci“. Učenci so bili z nemškimi traki okrašeni, česar pa itak kratkovidni učitelj s črnimi naočali ni videl. Sicer pa hvalno priznavamo, da je učiteljica svojim učencem prepovedala nositi narodne nemške trake. Po prihodu v mesto v pozni noči je zagromel tevtonski krik „Heil“, ki se je nadaljeval pri sledečem koncertu v nemškem hotelu.

(Pri okrajni učiteljski konferenci v Slovenjgradci) so bili kot zastopniki učiteljstva v okrajne šolske svete izvoljeni: v okrajni šolski svet marenberški gosp. G. Sitter, nadučitelj v Vuhredu, v okrajni šolski svet slovenjgraški gosp. Matija Šmid, nadučitelj v Podgorji in v okrajni šolski svet šoštanski gosp. Franc Hernaus, nadučitelj v Šoštanju.

(Gimnazijskim ravnateljem za Ptuj) je imenovan graški profesor Andrej Gubo, Nemeč, ki ne zna besedice slovenske.

(Bralno društvo Podvince pri Ptuj) priredi dne 3. septembra t. l. popoldne ob 4. uri pri g. Vojsku društveno veselico s sledečim sporedom: 1. Pozdrav. 2. Pouk o gospodarskih rečeh. 3. Igra s srečolovom. 4. Prosta zabava. K mnogobrojni udeležbi vabi najvljudnejše odbor.

(Iz Ormoža.) V Ivanjkovcih pri Ormožu je dne 20. m. m. po kratki bolezni preminula v Gospodu gospa Helena Simoničeva, soproga znanega veleposestnika in rodoljuba g. Jožefa Simoniča. Rajnka je bila blaga žena, njen spomin bo ostal neizbrisen zlasti med siromaki tukajšnjega okraja. Bodi ji lahka zemlja domača!

(Pri Sv. Tomažu blizu Ormoža) je v nedeljo, dne 20. m. m. nenadoma umrl ondotni učitelj g. Alojzij Krener, vsled kapi v možganih. V najlepši dobi — bilo mu je še le 35 let — ga je ugrabila koščena roka neizprosne kosilke in ga odnesla iz vrste dragih mu tovarišev učiteljev.

(Bralno društvo v Kapeli pri Radgoni) ima v nedeljo, dne 3. septembra t. l. v prostorih gostilne „pri zidu“ svojo veselico. Ta dan nastopijo prvokrat domači diletantje v igrah „Damo-klejev meč“ in „Svojejavneži“. Kapelčani in sosedi, udeležite se v mnogobrojnem številu te veselice. Začetek ob 4. uri popoldne.

(Iz Cvena.) Ker je gostilničar Senčar svoje prostore odpovedal, in se tudi čas predružačil, zatorej se priredi veselica „Bralnega društva“ dne 3. septembra t. l. na „kastelišču“ cvenskega marofa. Spored: A. Po dirki odkorakamo z godbo k poslopju „Zadruga“. Tam bo g. Jelovšek iz Gradca prednašal o umni živinoreji. Posebno bi nas veselilo, ako bi došli kmetovalci v obilnem številu; saj bodo mnogo koristnega, dosti pa novega slišali. Potem pa tudi kaj prijetnega. Zato bode skrbel izvrsten moški in tamburaški zbor. Končno veseloigra „Mutec“. Pa, ker človek ne živi samo od „besede“, bode Puconja točil rujnega „ljutomeržana“; slovenske mladenke v narodni noši pa bodo ljubko stregle. Ker nekdanjega grajskega zidu zoper „nepoklicane“ goste ni več, dobijo gosti pri vstopu cvetlico, da se bodo ločili od „švercarjev“. — Velik dvor in hlevi so tujcem na razpolago, ki se pripeljejo; prav lahko se pospravi največje število konjev in voz. Dirka se bo letos točno začela.

(Sv. Trojica v Slov. gor.) Že prav! O priliki zborovanja „Kat. polit. društva“ pri Sv. Trojici so nekateri tržani pokazali svojo nemško olikanost. Naj koj začetkom omenimo, da trojiški tržani izključno žive od Slovencev, tako,

da bi morali čez leto in dan takorekoč pasti, če bi Slovenci ne prišli v njih trgovine in gostilne. In, glej jo črno nevhvaležnost! V nedeljo so kričali in hajlali nad tistimi kmeti, ki jih podpirajo, od katerih živijo. Ker sami niso upali postaviti se v prvo vrsto, nahujskali so svoje mlečnozobe fantaline, da so zaničevali in psovali na shod in od shoda gredoče kmete. Da niso imeli naši kmetje mirne krvi, slaba bi predla tej fakinaži, ki se je pomnožila od Sv. Lenarta. Vrgel je svojo krinko raz obraz tržki predstojnik. Njegovi učenci so se vedli najsurovejše. Občinski predstojnik je namreč trgovec raznovrstnega blaga, sliši na ime Ferdinand Golob, ima samonemški napis, a živi samo od Slovencev. Kar je najbolj čudno, imele so te hajlovske barabe največjo korajžo ravno pred njegovo hišo, kjer so tudi zatulile „Wacht am Rhein!“ Policaj njegov pa je ves čas zborovanja hotel delati nemir. Hajlalo se je tudi pri Steinbauerjevi gostilni. Pomagali so trojiškimi frkolinom hajlati Sedminekovi „ladenšupfarji“ od Sv. Lenarta. Že prav, vse prav! Vsakemu slovenskemu rodoljuba pa priporočamo gostilno Mlinaričevo, Dominkovo; trgovino Frišovo in Babosekovo. Okoliški kmet.

(Še par gornještajarskih „todlnov“) se je oglasilo za Celje. To so odborniki zakotne občine „Sv. Štefan am Gratkorn“. Seveda je to le platonična nemška ljubezen, kajti Celjani ne vedo kje je ta Gratkorn, oni tam gori pa tudi ne kje je Celje; pa čitali so laži.

(Spopad z vojakom.) V Gradcu se je zadel medicinec Lichteneger na sprehodu ob sabljo mladega častniškega namestnika ter mu zaklical, naj ne nosi svoje sablje počez. V odgovor mu je dal mladi častnik zaušnico, na kar se je začel boj med njima. Dijak je mahal s polico, častnik pa s sabljo. Dijaka so odnesli hudo ranjenega. Ogorčena množica je oblegala dve uri hišo, v katero se je častnik skrnil. Zbežal je le na ta način, da se je oblekel v civilno obleko ter se v vozu odpeljal.

Druge slovenske novice.

(† Stanko Pirnat.) V Mokronogu je umrl 29. m. m. g. Stanko Pirnat, notar in odličen slovenski glasbenik, kateri nam je v par letih uglasbil mnogo najlepših narodnih popevk res v duhu slovenskega naroda. Pokojnik se je rodil 7. julija 1859 v Štorah pri Celju. V Ptuj je ustanovil „Slovensko pevsko društvo“ ter bil pevovodja temu društvu in čitalnici ptujski. Kot notar je služboval v Zatičini in zadnji čas v Mokronogu. Slava spominu pokojnika! Lahka mu zemlja!

(Premembe v frančiškanski provinciji svetega Križa.) P. Kalist Medič gre iz Gorice za gvardijana v Pazin, p. Konrad Mesar z Brezij za gvardijana v Jasko, p. Kazimir Vajdič z Brezij za gvardijana in župnika v Karlovec, p. Avrelj Knafelj iz Karlovca in p. Kasijan Zemljak iz Brežic prideta na Brezice, p. Robert Dolinar iz Pazina za vikarija v Nazaret, p. Ananija Vračko iz Jaske za vikarija v Brežice, p. Bernardin Mlakar iz Nazareta v Gorico, p. Flor. Klinec iz Novega mesta v Nazaret, p. Adalbert Flere iz Klanjca v Pazin, p. Feliks Podbregar iz Pazina v Brežice, p. Gavdijoz Zega iz Jaske v Samobor, p. Josip Kup. Ivančič iz Trsata za vikarija v Jasko. Vikarji so: P. Oton Einspieler v Gorici; p. Jeronim Knoblar v Kamniku in p. Avguštin Čampa v Klanjcu. — Na novo so nameščeni: P. Ferdinand Zajc v Novem mestu; p. Kornelij Petrič na Trsatu, p. Benvenut Hábjan na Klanjcu in p. Bernard Jamar v Ljubljani.

(Umrli je) v Ljubljani dne 26. m. m. narodni meščan, trgovec in posestnik g. Jakob Kobilca. N. p. v m.!

(V pokoj) je stopil profesor na ljubljanski višji realki g. Fr. Kreminger ter dobil tem povodom naslov šolskega svetnika.

(Novo gasilno društvo) so ustanovili v Štepanji vasi pri Ljubljani.

(Obesil se je) dne 27. m. m. v Stanežišah pri Ljubljani 25letni oženjeni mizar Janez Šusteršič.

(Na Vrhniko) je priredil pretečeno nedeljo skupni izlet „Ljubljanski Sokol“. Izlet je imel ogromno vdeležbo ter bil sploh sijajen.

(Kmetijska šola na Gorenjskem.) Vsled sklepa kranjskega dež. zbora se ima ustanoviti na Gorenjskem druga kmetijska šola za Kranjsko. Poljedelsko ministerstvo je že odposlalo svojega posebnega veščaka, da izbere kraj in posestvo v ta namen.

(Kobilice) so pokončale okoli Gor. Besnice pri Kranju nad 50 ha sveta.

(Ponesrečila je) dne 26. m. m. v gorah blizu Belopeških jezer dunajska učiteljica gospodična Stein. — Bila je poštena Nemka in zelo naklonjena slov. ljudstvu.

(Kranjska kmetijska šola na Grmu pri Novem mestu.) V uradnem glasilu slavne c. kr. kmetijske družbe vojvodine Kranjske, to je v „Kmetovalcu“, kakor tudi v družih na Kranjskem izhajajočih listih beremo objavo, da se prične na kranjski kmetijski šoli na Grmu pri Novem mestu na Dolenjskem, prihodnje šolsko leto 1899/1900 s 4. novembrom t. l. Ne moremo si kaj, da bi pri tej priliki tudi naše štajarske slovenske premožnejše, napredne gospodarje, na to šolo, katera ima v tekočem šolskem letu, kakor smo zvedli 33 učencev, in to iz vsih slovenskih pokrajin, ne opozarjali. Šola je popolnoma narodna slovenska, vendar se tudi nemščina kakor predmet v nji poučuje. Ona je popolna nižja kmetijska šola, to je taka, v kateri se učenci teoretično in praktično v vseh kmetijskih predmetih poučujejo. Poučujejo se torej v vinogradstvu, — v tem posebno temeljito — kletarstvu, sadjarstvu, poljedelstvu, živinorejstvu, kmetijskem knjigovodstvu, čebelarstvu itd. Učenci te šole poučujejo se pa tudi v vseh predmetih nižje realke, torej i v krščanskem nauku, stilistiki, aritmetiki, kemiji, fiziki, naravoslovju, zemljepistju, risanju stavbeniških načrtov ter kmetijskih orodij in strojev, petju itd. Učenci preskrbljeni so v zavodu s hrano, stanovanjem, posteljnem in životnem perilom. Vodstvo polaga, kakor nam je do dobrega znano, posebno pozornost tudi na to, da se učenci v obče pošteno krščansko vzgajajo, ter k varčnosti napeljujejo. Za hrano, stanovanje in posteljno perilo plačuje vsak učenec po 30 kr. na dan, šolnina znaša za obedve šolski leti 40 gld. Tisti učenci, kateri to šolo z dobrim vspehom dovrše ter doma na lastnem gospodarstvu ostanejo, uživajo tudi pravico do dveletne vojaške prezentne službe. Dobro nam je znano, da se je na tej šoli že dosti štajarskih mladenčev izsolalo, kateri zdaj doma prav izgledno gospodarijo. Štajarski premožnejši gospodarji, katerim je na tem ležeče, da se vaši sinovi temeljito v vinogradstvu in vsem ostalem kmetijstvu pouče, pošljite vaše gospodarstvu namenjene sinove v to šolo, nikoli se ne bode te tega koraka pokesali.

(V Semiču) v Belokrajini se je osnovala Raiffeisenova posojilnica.

(Iz vlaka je padel) dne 25. m. m. med Prestrankom in Postojno železniški sprevodnik Ivan Jerše. Vlak mu je odtrgal levo roko.

(Cesar na Koroškem.) Na Koroško se pripelje cesar dne 16. t. m. Na deželni meji v Brežah ga pozdravi dež. predsednik, v Celovcu pa deželni glavar in župan. Oblasti si na vse kripilje prizadevajo, da bi se demonstracije zadnjih dni zateple ter se divji duhovi ublažili, kajti bati se je, da se ta druhal niti pred zvišeno osebo vladarja ne bo mogla brzdati, da ne bi demonstrirala.

(Cesarska pros'ava za — 800 gld.) Pred cesarjevim rojstnim dnevom je prišel k tržaškemu namestniku grofu Goëssu, predsednik nekega italijanskega društva ter zahteval običajnih 800 gld. za bakljado v proslavo cesarjevega rojstnega dne. Namestnik se je nemalo začudil ter vprašal ali je bilo tako tudi poprej. Odposlanik je mirnodušno odvrnil, da je dal vsako leto namestnik v to svrhu omenjeno svoto, tudi lani. Toliko je tedaj vredna italijanska lojalnost napram našemu cesarju. Cenejo ne dajo, nego za — 800 gld.

(Pri tržaški mestni plinarni) je nameščeni nad 100 italijanskih podanikov ter so med štirimi inženjerji trije iz Italije. Pri podelitvi koncesije tramvajski družbi je vlada zahtevala, da morajo dobiti delo le domačini. Vsegamogočni progresovci pa se na vladno zahtevo niti najmanj niso ozirali, temuč ji pri nastavljanju uslužbencev nalašč nasprotujejo.

(Pevsko društvo „Slava“ pri Mariji Magdalenii blizu Trsta) obhaja dne 3. t. m. slovesno blagoslovljenje svoje nove zastave.

(Nesreča.) Blizu Plavij na Goriškem se je vozilo pretečeni teden 11 žensk na vozu s sodčeki piva. Voz se zvrne in sodčeki se zvalijo na ženske, od katerih je devet težko ranjenih.

(Slovenska zmaga.) V Boljuni v Istri so zmagali pri občinskih volitvah v vseh treh razredih Slovenci.

(Za hrvaško gimnazijo v Pazinu) je vlada vendar imenovala sedaj ravnateljem profesorja Matejčiča. Tudi profesorji so imenovani. Med njimi tudi naš rojak gosp. Anton Jošt, dosedaj suplent na ljubljanski gimnaziji. Za novi italijanski gimnazij je bilo potrebno osobe že davno imenovano ter se je vršilo že tudi vpisovanje učencev. Zakaj se je hrvaški zavod toliko časa pustilo v negotovosti, to nam „prijazna“ vlada že vé.

(Slovenskim občinam v posnemanje!) V Pazinu so nastopili na cesarjev rojstni dan občinski stražniki v novi uniformi. Ista je slična opravi naših Sokolov. Tudi čepico imajo sokolsko s peresom, spredaj na čepici pa občinski grb. Slovenske občine, posnemajte slovanski Pazin!

Druge avstrijske novice.

(Pri cesarju v Išču) so bili zadnje dni po vrsti ministerski predsednik grof Thun, minister gr. Goluchowski in ogrski ministerski predsednik Szell. Poklican pa je bil tudi k cesarju baron Chlumecky k daljši avdijenci. Posebno temu razgovoru se pripisuje veliki politični pomen.

(Državni zbor) se skliče sredi oktobra. Največ skrbi delajo vladi volitve v delegacije, ker hočejo iste nemški radikalci z obstrukcijo zabraniti.

(Nove cesarske naredbe.) Izdane so tri nove cesarske naredbe na podlagi § 14. Prva naredba zvišuje državni prispevek k melioracijskemu zakladu na 1 milijon goldinarjev in v isti namen določa še 900.000 gld. kot izvanredno dotacijo. Z drugo naredbo pravosodni minister v dogovoru s trgov. minis. določa potrošnino, popotnino in dostavnino sodnih slug. S tretjo naredbo minister za notranje posle določa nevarnostne razrede za delavce, ki se morajo zavarovati proti nezgodam, in odstotne postavke za posamezne razrede.

(Cesar v Pragi.) Dne 30. avg. je došel cesar v Prago, kjer sta ga sprejela na peronu cesar Franc Jožefove železnice namestnik grof Coudenhove in župan dr. Podlipny. — Župan Podlipny je pozdravil cesarja samo v češkem jeziku, na kar se je tudi cesar zahvalil najprej v češčini.

(V Prago) pride finančni minister dr. Kaizl, da se posvetuje s češkimi poslanci. Prepričati se baje hoče, ali ne odnehajo češki poslanci od svojih zahtev.

(Protiaavstrijski izgredi na Češkem.) V nemškem delu Češke se protiaavstrijske demonstracije ponavljajo. Pretečeno nedeljo so nemški radikalci besneli v Vrhlabi po načinu kakor poprej v Graslicu. Naskočili so okrajno glavarstvo ter orožniško postajo. Te dni se je odpejalo iz Štajarske in Kranjske mnogo orožnikov na Češko. Zopet bodo morali slovenski sinovi reševati državno avtoriteto. — V Graslicu je ves občinski odbor demonstrativno odstopil.

(Pohlevne zahteve ogrskih Slovakov) Slovaško društvo „Živena“ je imelo nedavno v Turčanskem Sv. Martinu občno zborovanje, pri kateri priliki se je sestavila in sprejela spomenica slovaških političnih zahtev: Mažarsko je razdeliti federalistično po jezikovnih skupinah. Veliki župani v posameznih komitatih se morajo vzeti iz one narodnosti, ki šteje v dotičnem komitatu najmanj 80% prebivalstva. Ravnotako mora biti poučni jezik v vseh šolah oni, katerega govori v dotičnem komitatu 80% ljudstva. Mažarsčina naj bo v vseh šolah, razun v prvem in drugem razredu ljudske šole, obvezni predmet. Vsaka narodnost mora imeti za svoje zadeve lastnega zastopnika v ministerstvu. Bolj skromen pač ne more biti v svojih političnih zahtevah noben evropejski narod. In vendar imenujejo nemški listi te slovaške zahteve „politične sanjarije Slo-

vakov na Ogrskem“. No mažarska vlada bo potem zaznamovala slovaško spomenico „napad“ na mažarsko državno edinstvo ter predlagatelje najbrže — pozaprla. Značilno je, da pripoznava mažarsko časopisje, da bi zapadlo ednajst komitatov Slovakom, če bi vpoštevali nad 80% prebivalstva v njih.

Ogled po širnem svetu.

(Črnogorski knez Niko pri sultanu.) Včeraj, dne 31. avgusta je prišel črnogorski knez s so-progo v Carigrad. Obisk baje nima političnega pomena, nego le potrdi dobre odnose med sosednjima si vladarjema. Knez Niko ni bil več od leta 1883 v Carigradu, zato pa se je turški dvor že nekaj tednov pripravljal na slovesni sprejem.

(Polk kneza Nikita v Srbiji razpuščen.) Srbski polk, katerega imajtelj je bil črnogorski knez Nikita, je krona natihoma razpustila. Daleč sega bratsko sovraštvo.

(Pruski drž. zbor) je zaključen. Pri sklepu istega je drž. kancelar knez Hohenlohe izrekel v imenu države obžalovanje, ker se je odklonila cesarjeva predloga gled novih prekopov. V tem obžalovanju je bilo pa tudi citati grožnjo onim, ki so se cesarjevi želji uprli.

(Italija in trozveza.) Kmalu poteče doba sedanji trozvezi Avstrije, Nemčije in Italije. Italijanski minister za zunanje zadeve se je že podal na Dunaj, da posreduje za obnovitev trozveze. Italijanom je tedaj mnogo do zveze z Avstrijo; že vé zakaj.

(Španski vjetniki na Filipinih.) Pri zadnji špansko-ameriški vojni je prišlo mnogo španskih vojakov sovražniku v roke. Dasi je v mirovni pogodbi izrečeno, da se morajo Španski vrniti njeni vojaki, so ti še vedno vjetniki na Filipinih. Filipinski vstaši nočejo vjetnikov izročiti, dokler Amerika ne proglasi neodvisnost Filipin ter ne pripozna vlade, katero so si domačini postavili. Amerika zopet ne dovoli izročitev španskih vjetnikov, dokler se Filipinci popolnoma ne podvržejo.

(Med Transvalom in Angleško) še ni prišlo do vojne, pa tudi do pomirjenja ne. Transvalski boeri poznajo premalo svetovne razmere, zato pa nastopajo proti mogočni Angleški tudi zelo samooblastno. Le nizozemski vladi se imajo zahvaliti, da Angleži še vedno niso usodno nastopili.

Dopisi.

Žalec. (Hausenbichlerjeva kočna na Mrzlici.) Izvrševalni odbor za zgradbo te kočne vljudno naznanja, da se bode slovesna otvoritev kočne vršila dne 28. septembra t. l. Natančneji spored objavil se bode pravočasno. Zanimanje za to kočno je vedno večje; od vseh strani se povprašuje po zgradbi in po dnevu otvoritve kočne. Potemtakem bode 28. septembra t. l. pravi planinski praznik — kajti vse, kar le še malo zamore gibati noge — zbralo se bode vrh Mrzlice in občudovalo tam krasoto naše domovine ter ob enem praznovalo spomin na vrlega g. Hausenbichlerja. Savinčani in Posavčani dali si bodo dne 28. septembra na Mrzlici sestanek ter si svečano obljubili, da hočejo ostati zvesti sinovi majke Slave. Združeni žalski in gotoveljski pevci (26 glasov) se udeležijo tudi otvoritve ter bodo zapeli nekaj planinskih in drugih pesmij. Gotovo bodo tudi Posavčani zapeli katero „okroglo“ Vrli župan gosp. Ferd. Roš iz Hrastnika nabral je med Posavčani 36 gld. ter jih izročil izvrševalnemu odboru za zgradbo, H. k. Darovali pa so: Iz Dola: g. Fr. Peklar, župan 3 gld., č. g. Ant. Fischer, župnik 2 gld., č. g. Ant. Lajnšic, kaplan 2 gld., g. nadučitelj Gnuš 1 gld.; iz Bernice: g. Al. Igričnik, posestnik 1 gld., g. Dolinšek, čevljar 50 kr.; iz Hrastnika: g. M. Dolliner, čevljar 1 gld., gospa M. Loger, veleposestnica, 1 gld., g. Fr. Kozole, čevljar 1 gld. g. nadučitelj Sorčan, gospa učiteljica Am. Gradišnik, g. Ant. Stefančič, krojač, g. Karol Zupančič, čevljar, gospa Al. Dernovšek, gostilničarka, g. Fr. Eržen, obč. sluga, g. Ivan Laznik, kovač po 50 kr., g. Ferd. Roš, župan itd. 5 gld.; iz Trbovelj: g. P. Erjavec, g. M. Mežnarič, č. g. F. Končan, g. J. Moll po 1 gld. g. M. Dol-

ničar 2 gld., g. Dimnik 1 gld. 10 kr., g. F. Kallan in g. Počivavnik po 55 kr., g. Krammer, g. R. Stenovitz, g. Müller, g. Ig. Ranzinger, g. M. Kossem, g. R. Plavšak, g. Štauffer, gospa Ur. Frankovič, g. Goropevšek, g. V. Jager, g. Križanec, g. A. Schneidhofer in g. Ant. Volaušek po 50 kr. g. G. Vodusek 30 kr., skupaj 36 gld. Vsem darovalcem, posebno pa g. županu Rošu izreče izvrševalni odbor prisrčno zahvalo za poslani denar. Koča stala bode blizu 500 gld. sedaj pa imamo še le 189 gld. Žalska posojilnica in osrednji odbor sta nam obljubila po 50 gld. — skupaj torej 289 gld. Mmogo, mnogo rodoljubov je še, ki za H. k. dosedaj še niti vinarja niso darovali — Bog daj vrlemu g. županu Rošu obilo posnemovalcev. Izvrševalni odbor.

Iz Laškega. dne 22. avgusta 1899. Pozor starši in namestniki šolo obiskujočih slovenskih otrok iz trga in okolice! Dne 1. septembra so se šole zopet odprle in otroci na novo všolali — Zdi se mi umestno vas še enkrat opozoriti, da svojih nedolžnih otročičev nikakor ne vpišete v tisto nemško šolo, ponemčevalnico. Ako je vam ležeče na napredku, narodnosti, veri; ako je vam mar za vaših otrok blagor na duši in telesu, za blagostanje v bodočnosti in srečno prihodnost — tega ne boste storili. Naj vas ne motijo različne obljube, ne slepijo mala darila: knjige, peresa, svinčniki, risanke, pisanke in o Božiču katera oblekca; naj vas ne varajo s tistim kosilcem, katero premožnejši otrokom o poldne dajo — to je pesek v oči, to je gola prevara nevednih, lahko- in radovernih staršev. Vedite, da vse to doboste tudi od slovenske šole in morebiti v večji meri. Če se te malenkosti primerijo z zgubo in škodo, ki jo to šolo obiskujoči otroci trpe, s krivico, katera se jim godi, tedaj zgine popolnoma cela njih vrednost.

Kako nesrečen je mutec, ki ne more govoriti ali norec, ki govori, pa ne ve kaj! Prav ta primer se da obrniti tudi na slovenske otročiče, kateri to šolo obiskujejo. Tam poslušajo celih pet in več ur na dan in skozi osem let različne nemške nerazumljive besede govoriti z odprtimi ustmi; povprašajte jih pa na večer, kaj in koliko so se naučili; povprašajte jih, ko jim šolska doba preide, koliko znajo in kaj znajo?

Da, nauče ali zapamtijo si ta več, ta manj nemških izrazov iz tega in onega predmeta ali izgovarja, navaja jih kakor norec, ker ne ve kaj to pomeni, kako se temu reče v materinem njemu in njegovim umevnem jeziku. Cele pesmi deklamuje ali ve niti o čem — saj tudi papige, škorce se navadijo pesmi popevati, zakaj bi ne človeška bitja?

Mili starši in namestniki! potrudite se in vzemite katerega tistih otrok, ki je pohajal nemško laško šolo — na razpolago jih imate dosta — s seboj na senošet, na njivo, v gozd in vprašajte ga, kako se zove ta cvetica, ta rastlina, to drevo — pri Bogu! nem je, odgovora vam ne ve; — dajte mu nemško katero koli knjigo, naj vam kaj prebere in potem pove kaj je bilo? — Zopet le nem, odgovora nikakega. Nasprotno vas pa tudi povabim, da na enaki način naredite poskus s takim učencem, ki je slovensko laško šolo pohajal ali pa katero drugo v laški okolici. Smelo trdim, da bode o vsaki teh rečeh vedel se odrezati, odgovoriti, vedel jih imenovati in še po vrhu povedati n. pr. če koristno in s čim, če škodljivo, zakaj? in tudi kako se lahko človek te škode izogne itd. Če bo pesem deklamoval ali iz knjige kaj čital, bode vam tudi vedel povedati o čem in kaj je čital.

Gorostasen razloček tedaj vidite med slovenskimi učenci, kateri slovensko, in onimi, kateri nemško šolo obiskujejo; potipate ga lahko! Nemški otroci naj pohajajo nemško, slovenski pa slovensko šolo, ako se hočejo kaj naučiti.

Vas slovenske starše in namestnike šolskih otrok pa moram pred to nemško šolo še posebno svariti in odsvetovati, ker so učitelji te šole „südmarkovci“, namreč udje tistega razupitega društva „Südmark“, katerega glavni namen je, kjer mogoče pokupiti slovenska posestva in tja nastaviti pristne ali nepristne Nemce in katere udje pridigujejo „proč od Rima“ kar toliko pomeni kakor „vera proč!“

Taki učitelji ne morejo podučevati katoliških kristijanov otrok in ne malo se je čuditi njih predrznosti in vladni potrpežljivosti, katera jih mirno gleda. Žalostne prikazni, ki so se go-dile zadnje čase na tej šoli, morajo slovenske starše prestrašiti. Klici „Heil und Sieg“, izjava nekega učenca, da ni mu treba se učiti krščanskega nauka, ker preide k protestantovski veri, izlet, kjer se je vsakemu učencu dala učenka za par, osel okinčal, katerega so potem oslepili na enem očesu: to so prikazni žalostnega spomina, dokaz nesposobnega vodstva. Slovenski starši! to naj vam zadostuje in če še dvomite, pojdite povprašat vaših dušnih pastirjev! Če si želite brezvercev, norcev in mutcev, papig in škorcev, dajte jih v ponemčevalnico!

Miroslav Podgorčan.

Kapela pri Radgoni, dne 16. avgusta 1899. (Orehovski Bračko sramotno pogorel.) Dne 15. avgusta bil je v Gornji Radgoni gospodarski shod, na katerega je obljubil priti vrli kmetski organizator g. Kač, da osnuje zadrugo. Žalibog bil je zadržan. A mesto njega posetil nas je znani „bauernbundler“ Bračko z nekaterimi radgonskimi zagrizenci in kako šestorico zapeljanih kmetov, pa ne z namenom, kakor se vedno hvali, kmeta poučiti, ampak prišel je razgrajat. Med govorom č. g. Janžekoviča bil je vedno pri Bračkijancih slišati glasen smeh in pogovarjanje. Seveda, da bi kdo od njih nastopil in javno povedal svoje mnenje, zato imajo premalo poguma in znanja. Čudno pa je vendar, da nasprotuje „največji kmetski prijatelj“ kmetom, ki se hočejo oprostiti jarma radgonskih Židov. — Ko se je pričel zabavni del, zapustil je Bračko s svojo gardo vrt, a pred odhodom zaklical še je nekaterim narodnjakom grde psovke ter se vedel kakor kak zarobljeni capin. A pri tem jo je pošteno skupil. Ogorčeno ljudstvo drvelo je za njim, in dobil bi jih bil po tistem delu telesa, katerega je vedno s takim ponosom kazal, ko bi nekateri narodnjaki hladnokrvno ljudstva ne zadrževali. Osramočeni so zapustili Bračkijanci ta za njih usodepolna tla ter se podali v nekatere nemškutarske gostilne, kjer so se kakor z vodo politični psički zvijali in svojo jezo polivali z rujno kapljico. — Tako odpira Bračko sam oči svojim zaslepljenim pristašem, od katerih se že nekateri njegovega nesramnega počenjanja sramujejo in ga začenjajo zapuščati. Bračko sam pa bi si naj zapomnil ta dogodek, iz katerega razvidi, da se njegova zvezda že bliža zatonu in da bode o njej v kratkem lahko zapel:

„Vprašam svitle milijone:
Vrne li se še kedaj?“

Glas od beneških Slovencev. Velezastužni gospod urednik „Domovine“! Pozno se odzivaje na Vašo večkrat ponovljeno željo, Vam pošiljam par vrstic iz tužne beneške Slovenije. Po priliki nameravam svoječasno nadaljevati, daši naša čeželica nima nič posebnega, o čemur naj bi redno poročal častitim bralcem vrle „Domovine“. Za danes naj spregovorim, ker okolnost tako nese, o zaključanju šolskega leta v videmskem nadškofovskem semenišču, v katerem je združena tudi nadškofovska osemrazredna gimnazija. V tem zavodu se je letos šolalo 26 Slovencev, in sicer 9 bogoslovcev pa 17 gimnazijalcev. Za slovenske razmere na Beneškem je še to jako povoljno. Izmed bogoslovcev so trije dovršili četrto leto ter dobili presbiteriat, in sicer č. g. Ivan Petričič, Andrej Čačić in Josip Jušič. Ostali so tudi dobro izlezli razun treh gimnazijcev, ki morajo po treh mesecih ponavljati parcijalen izpit.

Sploh se z nezadovoljstvom opazuje, da med mlajšimi ni več toliko odličnjakov, kolikor jih je bilo v prejšnjih letih, ko je mala peščica Slovencev navadno nadkriljevala v vseh razredih mnogoštevilne furlanske sošolce. Vzroka je iskati v nedostatnem pouku v domačih začetnih šolah, katere so za uboge Slovence tako neumno osnovane, da se ne more kmalu misliti nič bolj nesmiselnega. Nekdaj Slovenci, želeči nadaljevati študije, so se šolali kar od začetka na čedadskih ali videmskih mestnih šolah, kjer so se posebno izvrstno naučili italijanščine in se izvrstno usposobili za gimnazijo. A zdaj, ker je vlada pomnožila in vsaj navidezno zboljšala šole tudi po naših gorah in dolinah, se učijo dečki doma

in se le eno ali k večjemu dve leti pripravljajo v Čedadu. A to je premalo, kakor skušnija uči. Toda pustimo to, ker morda drugič obširneje spregovorim o naših ljudskih šolah in o njihovem uspehu med slovensko mladino.

Če pogledamo na slovenščino, žalibog, te ne dobimo med šolskimi predmeti nikoder, niti v domačih, niti v drugih šolah; povsod je izključena, tudi v semenišču, daši jo je slovenskim duhovnikom nujno potreba. A kar se ne more javno v šolah, stori se po mogočnosti zasebno. Znano je, da vlada in vse — kar leze in gre — v prvi vrsti italijansko lib. časnkarstvo, neusmilno zatira slovensko narodnost na Beneškem. Pred nekaterimi leti so bili Slovenci zanemarjeni in prezirani celo v semenišču; a hvala Bogu! vsaj tu so postale razmere drugačne; nihče se ne spodtika nad nami in nad našim jezikom, kateremu moremo lahko posvečevati proste ure. Toda stvar se ni predrugačila tako z lahka. Vaš improvizovani dopisnik ve dobro, koliko bojev, naporov, bridkih ur in še kaj drugega stane ta preporod. Pa vse to nič ne dé; važno je, da se naši slovenski dijaki zavedajo svoje narodnosti, ne da bi se je sramovali, radi čitajo slovenske knjige in se navdušujejo za svoj jezik in za svoj narod, tako, da si lahko upamo boljših časov za slovenščino na Beneškem. Ob stanek našega jezika je popolnoma odvisen od duhovščine. V enem oddelku beneških Slovencev (med takozvanimi tarčentskimi Slovenci) je uprav duhovščina skoraj popolnoma zatrla naš jezik; vsi napori vladnih elementov ne povzročajo toliko škode, kolikor je lahko napravi duhovnik, ki v svoji službi med Slovenci vporablja furlanščino. To se ni še nikdar zgodilo in se ne zgodi kmalu med šempeterskimi Slovenci, ki tvorijo največji in najkompaktniji del beneških Slovencev, in so razdeljeni v tri čisto slovenske župnije. Zgodilo se je le v mešanih farah, koder so si furlanski župniki čestokrat nalašč, ali pa tudi radi pomanjkanja slovenskih duhovnikov, izprosil furlanskega kaplana za čisto slovenske podružnice. K sreči število domačih dohovnikov rase čedalje bolj in ni se bati pomanjkanja; samo treba bi bilo odločno zahtevati slovenskega duhovnika tudi za one slovenske, takorekoč dvojezične kraje, kjer se je poleg slovenščine udomačila tudi furlanščina. Samo na ta način bi se ohranila narodnost v onih krajih; drugače prej nego mine kakih 20 ali 30 let, deset tisoč Slovencev se za vedno vtopi v valovih laške narodnosti.

Dovolj za danes! Ker ste v eni zadnjih številčk omenili laško društvo „Dante Alighieri“, Vam prihodnjič napišem kaj o njem, da vidite koliko zlo preti Slovincem od tega „framazon-skega“ podjetja. Minimus.

Narodno-gospodarske novice.

Nekaj o govejih pasmah.

Z dobro živino ne zboljšamo samo kmetijstva, dobra živina prinese v hišo tudi lepe krajcarje. Živinoreja je pri nas še precej zanemarjena. Povzdignila bi se, ako bi se odpravili pogreški in napake, ki jih delajo naši gospodarji pri reji živine. Od živine zahtevamo, naj daje dosti mleka, naj hitro raste in torej daje mnogo in dobrega mesa, da je dobra za vprego in da se tudi v kratkem času izpita. Že boljša in obilna krma pripomore k temu mnogo, kakor tudi dobro oskrbovanje mladih goved, vendar pa živine ne bomo nikdar popolnoma zboljšali, ako ne zboljšamo živinskega plemena ali pasme.

Za boljše spoznavanje živinskih pasem, ki so za nas važne, napisali smo pričujoče vrste.

Muricodolska pasma je doma na Zgornjem Štajarskem v Murčni dolini (Mürzthal). Naši kmetovalci imenujejo to pleme tudi kar na kratko „štajarko“ ali „sivo“. Znamenje, po katerih se goveda muricodolska poznajo, so: Živina ima jazbečevo sivo barvo, belkast gobec, višnjevkast, po ljudskem izrazu črn jezik, bele obročke okrog očij, tanke, šilaste, belerogove, ki so pri bikih nekoliko ven obrnjeni, majhno pa zelo dolgo in ozko molzno ogledalo in precej visoko nastavljen rep.

Muricodolsko pleme ima tri dobre lastnosti in te so: voli so za mesnico in za vprego iz-

vrstni, krave pa so precej dobre mlekarice. Zaradi teh treh dobrih lastnostij slovi to slaparsko govedo iz Muričine doline kot jedno najboljših našega cesarstva.

Muricodolske krave dajejo pri dobri krmi poprečno 1500 litrov mleka na leto. Ako pa se tem kravam podaja slaba krma ali pa tudi taka, ki jim ne ugaja, dajo komaj toliko mleka ali pa še manj, kakor navadne domače krave.

Muricodolska pasma je tudi dobra za pitanje. Meso tega rodu je jako okusno. Najboljši vprežni voli so ogrski, prvi za njimi so muricodolski. Koža te živine tehta 30. do 40 kg.

Muricodolska pasma je jako velika. Visoka je 1¹⁰/₁₀ do 1⁷/₁₀ metrov od grebena do tal; krave tehtajo poprečno 480 kilogramov, šest tednov stara teleta že 70 do 90 kg.

Marijinodvorska pasma. Tudi ta se izreja na Zgornjem Štajarskem in sicer v Marijinem dvoru (Maria-Hof) pri Neumarktu. Ondotni benediktinski samostan ima veliko pristavo, kjer izreja za trgovino, katera se je od tam že precej zaplodila po Štajarskem, Koroškem in Krajškem. Ta pasma je zelo podobna muricodolski. V prvi vrsti se od nje razločuje po barvi. Dlaka je ali rumenkasta, kakor so žemlje, ali bela in se sveti. Rogovi in parklji so rumeni, koža, jezik in nebo je pa mesne barve. Pri muricodolskem plemenu je to vse črno.

Marijinodvorska pasma daje okusnejše meso nego muricodolska. Ta živina raste hitro, krave so izvrstne mlekarice. Za vprego pa ni tako dobra kakor muricodolska.

Visoka je ta živina 1:38 metrov, torej je nekoliko nižja, nego muricodolska; krave dajejo 2200 do 3800 litrov mleka in tehtajo poprečno po 550 kilogramov.

Ta pasma se po Spodnjem Štajarskem dobro ponaša, v drugih slovenskih krajih pa ne posebno.

Pincgavska pasma je doma v goratih krajih na Solnograškem in sicer v Pincgavu. To pleme je na Solnograškem najbolj razširjeno in čim rodovitnejše so tamošnje ravnine in doline, tem večja je živina.

Ta pasma ima sledeča znamenja: Živina je rjavo-rdeče barve; po križu ima belo proggo, ki sega do grebena; trebuh je mnogokrat bel, celo stegna so včasih bela, glava je kratka, gobec ali smrček je bel, oči imajo belkaste obročke; rogovi so kratki, lepo zaviti, beli na koncih črni, koža je tanka in jako premakljiva, dlaka gladka.

(Konec sledi.)

Književnost.

(Dva napeva „k blagoslovu“) za mešan zbor, vglasbil Karol Bervar. To sta dve lahki pesmici, kateri se v Celju pri fari že nekaj let sem popevati in sta se tu tudi vdomačili. Prva je v Es, druga v F-duru. Popevati se lahko tudi jednoglasno z orgljami, ker sta lepo melodijozni. Pripomniti je še, da delo ni litografvano, ampak prav snažno tiskano v „Katoliški tiskarni“ v Ljubljani. — Dobivajo se najmanj po tri izvodi za 60 kr. pri komponistu samem v Celju.

Koledar.

Kimovec ali september. — Petek (1.) Egidij, opat; Verena dev. muč. — Sobota (2.) Stefan, kralj; Antonin, muč. — Nedelja (3.) 15. pobinkoštna. Angeljska. — Ponedeljek (4.) Rozalija, dev.; Ida, grofica. — Torek (5.) Lavrencij Just, škof. — Sreda (6.) Hermogen, mučenec; Eleverij, op. — Četrtek (7.) Albin (Zoran), škof; Regina, d. m. — Mlaj 5. ob 4. uri 38 minut zjutraj.

Loterijske številke.

Trst dne 26. avgusta 1899: 33, 74, 38, 47, 12.
Linc " " " " 90, 34, 86, 30, 43.

Vsega zdravilstva

dr. Kac Viktor

ordinira od 1. septembra

(228) 3—1 v Velenju hiš. št. 9.

V lepem kraju Savinske doline blizu cerkve se odda dobro upeljana

trgovina mešanega blaga

h koji spada tudi obrt za prodajo žganja in vina v steklenicah. Pogoji so ugodni in se potrebuje le 1000 gl., ostanek pa se v mesečnih ali tudi četrtletnih obrokih odplača. V kraju so tudi velike tovarne in toraj mnogo ljudi uslužbenih. — Natančneje in kje pove upravništvo „Domovine“ v Celju. (274) 2—1

Poslano.

Podpisani naznanja, da se je zadeva z g. Westen-om, o katerem se je nedavno poročalo, da zabranjuje svojim delavcem kupovati v moji prodajalni, zopet popolnoma poravnala ter se ne kaže nasprotnika, zato tem potom prekličem ono izjavo.

Jakob Omladič.

Zahvala.

Akad. društva „Sava“, „Slovenija“ in „Triglav“ štejejo si v prijetno dolžnost izreči tem potom sl. posejilnici v Celju, v prvi vrsti njenemu načelniku preb. g. dr. Sernecu, sl. pevskemu društvu ter godbenemu klubu v Celju, čestitim damam iz Celja in okolice kakor p. i. slovenskemu občinstvu na izredni požrtvovalnosti in presrčnem sprejemu slovenskega in češkega dijaštva svojo najiskrenejšo zahvalo.

Celje, dne 20. vel. srpana 1899.

cand. ing. Janko Krsnik

t. č. predsednik „Sava“.

cand. iuris Ivan Zabukovšek

t. č. predsednik „Slovenija“.

cand. iuris Rasto Pustoslemšek

t. č. predsednik „Triglava“.

Najboljše strune

za gosli, kitare, tamburice ali citre so dobiti v trgovini

Drag. Hribar-ja v Celju

Rotovška ulica št. 2.

Južnoštajerska hranilnica

(275) 2—1

v Celju

razpisuje mesto hranilničnega praktikanta.

Prošnje se naj vložijo najkasneje do 15. septembra t. l.

Ravnateljstvo.

Trgovina s papirjem, pisalnim in risalnim orodjem

Drag. Hribar-ja

v Celju

priporoča vsakovrstne

lampijone

v različnih barvah po zelo nizki ceni.

Priporočajo se tudi tablice za

tombolo.

Svoji k svojim!

Rafael Salmič

= urar v Celji =

v „Narodnem domu“

priporoča svojo veliko zalogo zlatih, tula-, srebrnih in nikelastih žepnih ur za dame in gospode. — Zaloga optičnih predmetov.

Velika izbira stenskih ur, budilk in ur z nihalom, najnovejša in najboljša, kakor tudi specialitete vsake vrste po najnižjih konkurenčnih cenah.

Istotako priporoča najraznovrstnejša, za vsako priliko jako primerna darila v zlatu in srebru, kakor: verižice, uhane, prstane, zapestnice itd. itd.

Vsa popravila izvršujejo se dobro in ceno. — Postrežba točna.

Prodaja v Sevnici.

Dne 12. septembra t. l. prodajala bosta po prostovoljni dražbi

gg. Hren in Hočevnar posestvo prej dr. Kautschitscha v Sevnici. Prodali se bodo travniki, njive, gojzdi, vrti, hiša, hlevi in mlin. Plačila uravnajo se na (276) 2—1 obroke, ugodno za kupce.

Postranski zaslužek, trajen in rastoč, ponuja se spoštovanim, deloljubnim in stalno naseljenim osebam s prevzetjem zastopa domače zavarovalne družbe prve vrste. — Ponudbe pod „1798“ Gradec, poste restante. (155)

Na prodaj

(266) 2—1

je hiša z jednim nadstropjem v najboljšem stanu, ima 5 sob, 2 kuhinji, 2 shrambi in kuhinjo za perilo, klet, drvarnico in mali vrt. Pri hiši so se 2 njivi. Hiša leži v bližini gimnazija v Ptuj; odda se po ceni. Več pove upravništvo „Domovine“ v Celju.

Svoji k svojim!

Anton Kolenc

trgovec v Celju

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Naznanjam, da kupujem tudi letos, kakor vsako leto vsakovrstne cvetke, rastline in koreninice lepo v senci posušene, da lepo zeleno barvo obdrže, po najvišjih cenah. Kakor: bezgovo gobo, kamilice, tisočrože, malisno štopo, lipovo cvetje, sploh vse rastline, cvetke in koreninice; tudi kupim vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme. Ob času vsako sadje, vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretino. Kupim tudi suhe gobe, orehe, češnje, hruške, itd., vse po najvišjih cenah. — Častitim gg. duhovnikom naznanjam, da imam vsakovrstne pristno čebelno-voščene sveče v zalogi.

Kupujem zgodnji kakor tudi pozni hmelj.

„Kmetijska zadruga v Žalcu“ naznanja vsem onim kmetovalcem, kateri še niso njeni udje, da se dobi umetni gnoj, kompost in tomaževa žilindra, kakor živinska sol, pri Antonu Kolencu, trgovcu v „Narod. domu“ v Celju, kamor se obrnejo naj neudi zadruga.

„Kmetijska zadruga za Spodnještajersko“ vknjiž. zadruga z omejenim poročtvom v Žalcu.

Spretnega pisarja

sprejme takoj

notar Detiček v Celju.

(256) 3—3

Trgovina z mešanim blagom

prav dobro vpeljana, je pod ugodnimi pogoji (268) 3—2 takoj za oddati.

Več pove upravništvo „Domovine“.

Obvestilo.

Zaradi maše zadužnice po pokojni cesarici Elizabeti dne 9. septembra t. l., ki jo je zaukazal deželni šolski svet za Primorsko in ji mora prisostovati šolska mladina, se je morala XI. skupščina „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“ v Gorici preložiti na 10. in 11. dan meseca septembra t. l.

Direktorij Zaveze slov. učiteljskih društev.

Predsednik: L. Jelenc.

Naznanjam slavnemu občinstvu

da gladim raznovrstno perilo lepo, snažno in po ceni ter se priporočam k obilnim naročilom

Ana Legat

gladilka perila v Celju, na Bregu št. 8 (270) 12—2 v lastni hiši.

Oelzova kava

ie vsak bolj priljubljena ker napravi dan bolj priljubljena kavo zdravo, slastno in tečno, užitno in hranilno.

Rdeči zavoji z belim trakom.